

За да придобіють това освободженіе двамата роби измысливахъ хиляда способы единъ презъ други по мъчень. Кога-то първо стигнахъ въ село-то, жители-те умножавахъ на сѣка ноцъ стражъ-тж съ приложваніе-то ѳ на новъ пазитель; но малко по малко небрежнихъ това запазваніе. На често стражаръ-а не идваше, жена-та и дѣте-то спяхъ въ близна-та стая, и самичкъ Ибраимъ оставаше съ тѣхъ, но съ голѣмо вниманіе държеше отгорѣ си ключа на узы-те имъ, и отъ най малкія тропоть ся сабуждаше. День за день ся умножаваше жестокость-та му колкото къмъ роба; а зашто-то никой отвѣтъ на посланія-та му не бѣше іоще пристигналъ, Чеченцы-те често идехъ въ тъмница-та да го злословятъ и да го заплашватъ съ жестоки мъки; оставехъ го гладенъ, и единъ день биха немилостиво малкія Мехмедъ зашто му далъ малко мушмолы.

Но достойно е за забелѣжваніе, че всрѣдъ плачевно-то това Кашкамбово състояніе, злоторцы-те му бѣхъ воспріели чувства на чудесна почить и обвѣрваніе за него. Отъ гдѣто пощо отъ една страна полагахъ го въ безпресѣчны страданія, отъ друга идѣхъ много често